

V exekuci proti Václavu K-ovi byly zabaveny movitosti, náležející spoluvlastnický dlužníku a Tomáši a Anně K-ovým. Rekurs Tomáše a Anny K-ových do usnesení povolujícího exekuci r e k u r s n í s o u d odmítl. N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.

D ů v o d y :

Tomáš a Anna K-ovi nejsou v exekuci, o niž jde, ani stranou vymáhající ani stranou povinnou, nýbrž vystupují jen jako spoluvlastníci věci pojatých do exekuce proti Václavu K-ovi a jsou tedy osobami třetími. Třetím osobám nepřiznává však zákon v exekuci kromě výjimek, z nichž o žádnou v tomto případě nejde, právo rekursu a byl proto jejich rekurs do usnesení prvního soudu, jímž byla povolena dražba jim a povinnému společných věcí, pro nedostatek jejich oprávnění k rekursu právem napadeným usnesením odmítnut. K ochraně práv, exekuci prý nepřipouštějících pokud se týče výkonem povolené exekuce dotčených, jest jim volno nastoupiti pořad práva, avšak brániti se rekursu jim nelze. Jejich rekurs do odmítnutí jejich stížnosti soudem rekursním není opodstatněn a bylo jej zamítnouti.

Čís. 9566

Ochrana nájemců (zákon ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. a n.).

Daň z příjmu předepsanou zůstaviteli (§ 31 čís. 6 zák.) nelze pokládati za daň předepsanou dědici.

Byla-li odevzdací listina doručena dědici před 1. dubnem 1928, nebyl byt stížen vypověditelností podle § 31 čís. 6 zák. vzhledem k dani z příjmu předepsané zůstaviteli.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1930, Rv I 1965/29.).

Pronajímatelé dali Alžbětě F-ové soudní výpověď z bytu, podléhajícího jinak ochraně nájemníků, ježto byla pozůstalostí po manželu Alžběty F-ové předepsána daň z příjmu ročního nejméně 100.000 Kč. K námitkám vypovězené ponechal procesní soud prvního stádia výpověď v platnosti, o d v o l a c í s o u d výpověď zrušil. D ů v o d y : Zákon o ochraně nájemníků ustanovuje v § 31 čís. 6, že se nevztahuje s účinností ode dne 1. října 1928 na byty nájemníků, kterým byla pro herní léta 1924, 1925 a 1926 právoplatně předepsána daň z příjmu z ročního příjmu nejméně 100.000 Kč. Použije-li se tohoto předpisu na souzený případ, jest zjevno, že se § 31 čís. 6 zákona svým doslovem se souzeným případem nekryje, neboť, jak zjištěno, nebyla daň předepsána žalované straně, nýbrž pozůstalosti po jejím manželu. Zbývá se tedy zabývatí otázkou, zda vzhledem k ustanovení § 547 obč. zák. lze věc posuzovati tak, jak činí prvý soud, že daň předepsanou zůstaviteli jest pokládati za daň předepsanou dědici přihlásivšímu se k dědictví. Odvolací soud má za to, že si prvý soud mylně vyložil smysl ustanovení § 547 obč. zák., shledávaje v něm více než pouhý předpis o zastupování pozůstalosti přihlásivšími se dědici proti třetím osobám před jejím odevzdáním a mylně v tomto předpisu shledal ustanovení, že zůstavitel a přihlášení dědici jsou touž osobou, čemuž zajisté tak není, neboť jde o osoby různé. Nelze tudíž tvrditi, že, byla-li daň pře-

psána pozůstalosti, jest to stejné, jako by byla předepsána přihlásivším se dědicům. Jiná jest ovšem otázka, zda dědic, který získal po zůstaviteli byt podle § 6 zák. o ochr. náj., vstupuje v zůstavitelovy právní poměry ohledně bytu tedy i ohledně vypověditelnosti bytu. Poněvadž nájemní poměr podle ustanovení § 1116 a) obč. zák. nezaniká smrtí nájemníka, nelze ho pokládati za ryze osobní poměr po rozumu § 531 obč. zák., nýbrž za majetkové právo, které přechází na dědice tak, jak je měl zůstavitel se všemi výhodami a nevýhodami tedy i s ochranou (s nedostatkem ochrany) podle zákona o ochr. náj.. To vyplývá ze zásady § 442 obč. zák., že nikdo nemůže na jiného přenést více práv, než má sám. Měl-li tedy zůstavitel byt, který spadal pod ochranu nájemníků, jen do uplynutí určité lhůty (§ 31 čís. 6 zák.), nemůže se ani dědic, který byt získal podle ustanovení § 6 zák. na ochr. náj., dovolávat této ochrany po uplynutí lhůty. Jest tedy zkoumati, jak tomu bylo v souzeném případě. A tu podle okolností zjištěných prvním soudem a nedotčených odvolacími důvody (§ 498 čřs.) jest jisto, že zůstavitel Arnošt G. zemřel dne 14. června 1921, že se žalovaná se svými dětmi přihlásila k dědictví a byly tyto přihlášky přijaty na soud dne 10. srpna 1921 a že byla odevzdací listina zřízena dne 7. prosince 1927, doručena, jak zjištěno odvolacím soudem ze spisů pozůstalostních, přede dnem 1. dubna 1928 t. j. přede dnem účinnosti zákona ze dne 28. března 1928 čís. 44 sb. z. a n. To znamená, že se žalovaná stala nájemnicí bytu ještě před účinností tohoto zákona a že v době, kdy se žalovaná stala nájemnicí, byt nebyl stížen vypověditelností podle § 31 čís. 6 cit. zák. Jinak by tomu bylo, kdyby se byl Arnošt G. dožil dne 1. dubna 1928 a žalovaná nabyla bytu po něm až za účinnosti citovaného zákona. Tu by nabyla bytu již stíženého vypověditelností podle § 31 čís. 6 zákona. Takto však jest na souzený případ přesně vkládati zmíněný předpis a tu jest patrné, že naň nedopadá, neboť žalované jako nájemnici daň ve smyslu § 31 čís. 6 zákona nebyla předepsána. Při tom zůstává nerozhodným, zda se z příjmu pozůstalosti po Arnoštu G-ovi zdaněného žalované jako dědičce dostalo podílu převyšujícího 100.000 Kč, neboť podle doslovu zákona podmínkou vypověditelnosti bytu jest daňový předpis, a nikoliv skutečná výše příjmu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Sporná věc byla posouzena v napadeném rozsudku po právní stránce správně. Podle § 547 obč. zák. představuje dědic přihlásivší se k dědictví jako universální sukcessor zůstavitele, a proti třetí osobě považují se oba za osobu jedinou. Těmito právními pravidly není pověděno nic více, nežli že dědic přihlásivší se k dědictví jest universálním sukcessorem zůstavitelovým, tedy, jak praví Randa a jak jest to nyní převládajícím názorem nauky a ustáleným názorem judikatury, ustanovení § 547 obč. zák. jest »theoretickým principem, jemuž je samotným zákonem v zápětí odnímána jakákoliv praktická platnost«. Jakmile dědic nastoupí dědictví, nastupuje jenom ve příčině tohoto dědictví na místo zůstavitele, to však neznamená, že zůstavitel a přihlásivší se dědic jsou touž osobu, takže praví-li zákon, že dědic představuje zůstavitele se

zřetelem na dědictví, neznamená to, že naopak pozůstalost představuje dědice, a proto právem usuzuje odvolací soud ve hlavní otázce této rozepře, totiž, zdali jest daň předepsanou zůstaviteli pokládati za daň předepsanou dědici, že tu není jednota osob, nýbrž jde o dva právně různé a odlišné předpisy daňové. Také ve příčině § 6 zákona o ochraně nájemníků jest sporná věc vyložena v odvolacím rozsudku po právní stránce správně. Rozhoduje, že se žalovaná stala podle zjištění soudů nižších nájemnicí sporného bytu před účinností zákona o ochraně nájemníků ze dne 28. března 1928 čís. 44 sb. z. a n., před dnem 1. dubna 1928, neboť ho nabyla jako nájemnice po zůstaviteli doručením odevzdací listiny dne 7. prosince 1927, a že sporný byt v době tohoto nabytí nebyl stížen vypověditelností podle § 31 čís. 6 cit. zák.

Čís. 9567

Předpis § 575, první odstavec, c. ř. s. týká se jen sporů z nájemní smlouvy mezi smluvníky, nikoliv případu, domáhá-li se pachtýř nebo nájemník odevzdání předmětu pachtu nebo nájmu na třetí osobě.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1930, Rv I 1982/29.).

Co do předchozího děje poukazuje se na čís. sb. 9076. Šlo o spor, v němž se domáhal pachtýř na třetí osobě, by byla uznána povinnou uznati, že jí nepřísluší právo držeti a užívati spachtovane pozemky, a odevzdati je žalobci do neobmezeného pachtovního užívání. O d v o l a c í s o u d po té žalobu zamítl. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h :

První obrana dovolatelova odpůrce, že jde o pachtovní spor a že mělo proto dovolání býti podáno v osmidenní lhůtě § 575 c.ř.s., jest bezpodstatná, neboť v řízení nájemním upraveném v §§ 560-576 c. ř. s. jde o nájemní řízení, pokud se týče o nájemní spor na základě nájemní smlouvy o spor mezi smluvními stranami (§ 560, 561, 567-569, 574), není však toto řízení předepsáno pro případ, kde se pachtýř (nájemník) domáhá odevzdání předmětu nájmu (pachtu) na osobě třetí, tedy buď vůbec ne z důvodu smlouvy nájemní (pachtovní), nýbrž z důvodů jiných (na př. svépomocného zásahu v předmět nájmu nebo pachtu), nebo sice z důvodu smlouvy, ale jiné než nájemní neb pachtovní. O obdobném použití řízení nájemního a pachtovního na případ takového sporu proti osobě třetí nemůže býti řeči, poněvadž jde o řízení zvláštní, výjimečné, jež podle známé vykládací zásady na jiné případy nelze rozšiřovati.

Čís. 9568

Zřídila-li si strana, zbavená částečně svéprávnosti (pro marnotratnictví), ve sporu o rozluku manželství bez součinnosti podpůrce a opatrovnického soudu právního zástupce, jest povinna zaplatiti mu odměnu, aniž by nárok právního zástupce byl omezen na jmění ponechané straně k volnému nakládání podle §§ 246, 247 obč. zák.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1930, Rv II 166/29.).